

## [Bøgholm.]

afgjorte Forskel, at medens De Forenede Nationer i Pagten har en Opfordring til Medlemsstaterne til at danne saadanne regionale Aftaler, er det ikke muligt for de enkelte Medlemsstater inden for Arbejdsorganisationen at gøre dette — det skal være Organisationen som saadan, der tager Initiativet til de regionale Aftaler.

Hvis man sammenligner De Forenede Nationers Grundlov med de Statutter, der nu er forelagt dette høje Ting til Ratifikation, vil man se, at der i Arbejdsbureauets Grundlov er større Lighed i Medlemsstaternes Rettigheder end i De Forenede Nationers Pagt. Det er ganske naturligt begrundet i, at Det internationale Arbejdsbureau ikke paa samme Maade som De Forenede Nationer er i Stand til at træffe Beslutninger. Der er saaledes ikke her Tale om nogen Vetoret, for der er ingen Grund til Vetoret.

Den internationale Arbejdsorganisations Arbejde bliver dels at vedtage Konventioner, der saa er underkastet de enkelte Parlamenters eller Regeringers Ratifikation, dels at sende Anbefalinger til Medlemsstaterne. Den Form, som Statutterne har faaet, er efter vor Opfattelse tilfredsstillende.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning om den Maade, hvorpaa Arbejdet er oversat til Dansk. Der er overordentlig mange gode Ting i denne Oversættelse, og gennemgaaende er den sikkert saadan, at den fuldt ud kan anerkendes, men der er to Steder, hvor jeg ikke kan se rettere end, at den valgte Ordlyd er uheldig.

Der tales i Artikel 2 om „General-konferencen“. Det er et Udtryk, der mig bekendt ikke eksisterer i det danske Sprog. Jeg kan naturligvis nok se, at det er en direkte Oversættelse, men jeg finder det overordentlig uheldigt, at vi paa den Maade Gang paa Gang præsenteres for Ord og Udtryk, som direkte er oversat fra det fremmede Sprog, men som ikke er i Overensstemmelse med dansk Sprogfølelse. Det, der er Tale om her, er det, vi kalder en Delegeretfor-samling eller en Plenarfor-samling.

I Artikel 3, Stk. 3, er der Tale om visse Territoriers „internationale Forhold“, hvor Meningen er „internationale Forbindelser“.

Fra konservativ Side tillægger vi det Forslag, der her foreligger til Ratifikation, megen Betydning. Der er jo i Virkeligheden Tale om et socialt Folkeforbund. Medens det er De Forenede Nationers Opgave at arbejde for Fred og Samarbejde mellem Nationerne, er det denne Organisations Opgave at arbejde

for Fred og Samarbejde mellem Klasserne, at tjene den indre Fred paa samme Maade, som De Forenede Nationer tjener den ydre Fred. Det er med Glæde, vort Parti giver Tilslutning til Ratifikationen.

**Nørlund:** Jeg har tidligere haft Lejlighed til paa mit Partis Vegne at gøre Rede for vore Synspunkter med Hensyn til, at der efter denne Krig burde udbygges et Samarbejde mellem Folkene for at skabe en Verden, der, som det hedder, blev fri for Nød. Jeg har sagt, at det er vor Opfattelse, at man i saa Henseende først og fremmest maatte bygge paa Arbejderbevægelserne rundt omkring i Verdens Lande.

I Indledningen til den forelagte Statut bruges der jo meget veltalende Ord og opstilles meget store Maal; men det Grundlag, hvorpaa denne nye Statut er bygget op, giver Anledning til en vis Skepsis. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Bøgholm sagde, at der ikke paa afgørende Maade er foretaget Indgreb i det gamle Arbejdsbureaus Statut. Det er stort set det samme, som fortsættes, og man kan vel nok sige, at det gamle internationale Arbejdsbureau ikke formaaede at løse de meget store Opgaver, som man allerede dengang stod over for. Derfor har det ogsaa for os været en Skuffelse, at der paa Konferencen i Montreal ikke er kommet andet ud af det end disse mere redaktionelle Ændringer, medens man opretholder det grundlæggende Princip for Arbejdsbureauet, nemlig Forholdet 1 : 2 : 1 mellem Arbejdere, Regering og Arbejdsgivere, hvilket erfaringsmæssigt har givet en Overvægt for Arbejdsgiversynspunkter.

Selv om den forelagte Statut altsaa efter vor Opfattelse ikke helt svarer til de op-højede Formaal, der opstilles til Indledning, vil vi alligevel give den vor Tilslutning, idet denne internationale Arbejdsorganisation kan være en Løftestang for sociale Forbedringer ogsaa i Danmark, og det vil maaske særlig være Tilfældet efter den Udvikling, der er sket i de senere Aar, hvor mange Lande har gennemført en social Lovgivning, der er væsentligt bedre end den, der som Følge af de skiftende Regeringers Politik under Krigen og som Følge af den siddende Regerings Politik eksisterer i Danmark. Der er nemlig ingen Sandhed i den selvforherligende Tale om, hvor vidt vi her i Landet har bragt det, Talen om, at vor sociale Lovgivning er bedre end alle andres, en Tale, som ofte med stor Varme føres af Regeringspartiets Fortalere. Sandheden er den, at vi er ved at sakke agter ud med vor sociale Lovgivning, og at Regeringen ikke søger at